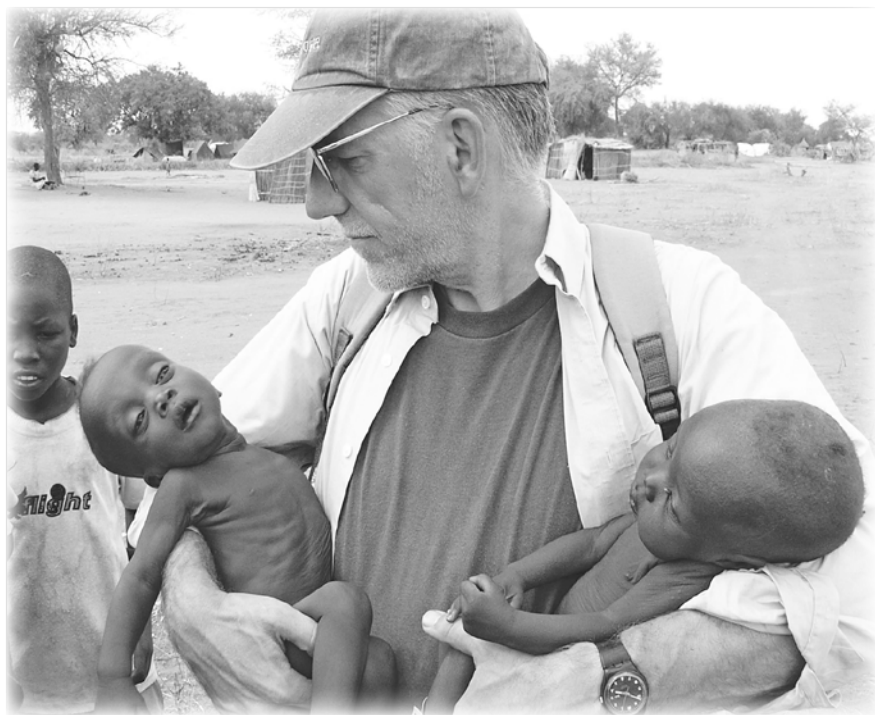
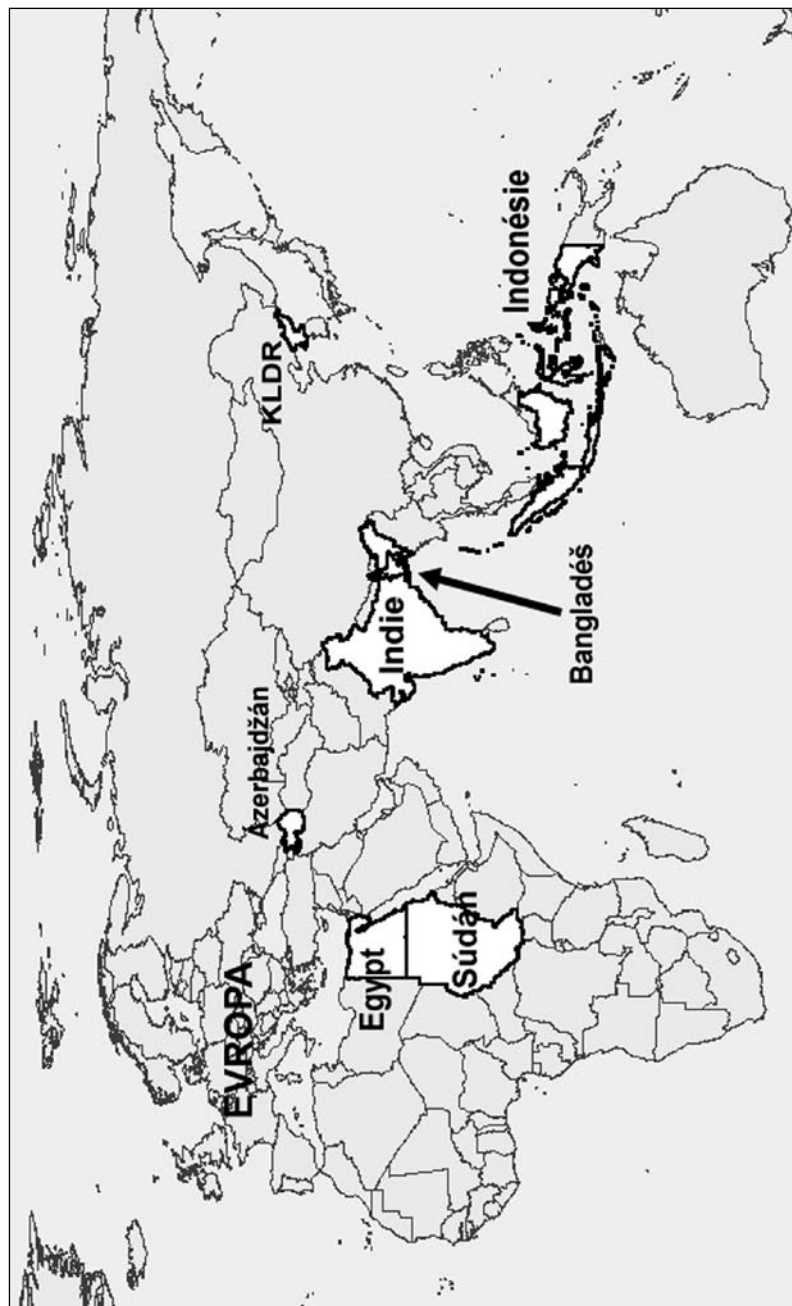

John Eibner drží v náručí vysílená dvojčata. Jižní Súdán se nachází před humanitární katastrofou. Těsně před začátkem období dešťů dosáhla lavina navrátilců do jižního Súdánu vrcholu. Joe Madison, účastník květnové výpravy CSI v Súdánu, po své zkušenosti řekl: „To, co jsem na této cestě viděl, je pokračování genocidy bez výstřelů.“

Ve zpravodaji naleznete také podrobnější pojednání o katastrofální situaci křesťanů v Severní Koreji. Ve stručnosti se zmiňujeme o situaci v Egyptě, Indii, Indonésii a některých dalších zemích.

Trpí-li jedna část, trpí s ní části všechny! (1 Kor 12:26)

Svoje vystoupení na Valné hromadě Křesťanské akademie v Praze jsem začal omluvou, jak „věřící“ Morava volila levice. Domnívám se, že jsme si dostatečně neuvědomili, jak se situace naším vstupem do Evropské unie (EU) změnila. EU, do které jsme vstoupili v květnu 2004, je byrokratická, socialistická a až nebezpečně protikřesťanská.

Nebude to dlouho trvat a Evropa, která ztrácí svůj křesťanský charakter, se stane islámskou. Jen velmi stručně, protože je nás ještě dost pamětníků totality. Bude vám dobře, pokud budete mít ten správný názor, konkrétně si prostírat pětkrát denně koberce směrem k Mekce a horlivě se modlit a přesně dodržovat islámský zákon šaría. Jinak budete druhořadými občany. Jistě existuje mnoho umírněných muslimů, ale kolik jste znali „hodných“ komunistů? Příčina je v systému. A z hlediska svobody je třeba klást rovnítko mezi komunismus, nacismus a islám. V naší vlasti to ještě není patrné a jen občas se objeví zprávy a informace i v našem tisku. Jsme ale v EU a to je něco jako snátek – musíme snášet dobré i zlé. Boj proti islamizaci Evropy je také součástí IAP (Mezinárodní akční plán) CSI. Dnes je v EU asi 30 milionů muslimů. EU je však silně socialistická a to spolu s konzumem, totální ztrátou smyslu pro kontinuitu (problém nízké porodnosti) a masivní podporou přistěhovalectví levicovými vládami urychluje islamizaci. Je ostudné podporovat přistěhovalectví, aby levice vyhrávala jejich hlasy volby. Vstup do EU má dobrou stránku v tom, že nehrozí návrat ke komunismu, ale podpora levice vede k nové totalitě. Jsme stále v zajetí „sociálních jistot“. Ty však vždy souvisejí se svobodou. Komentář otce biskupa Dominika Duky k volbám by si měli vzít křesťané (a zvláště moravští) k srdci:

„O spokojenosti nelze vůbec mluvit! Český volič dal přednost reklamě, především negativní. Nebudeš-li volit nás, budeš platit školné, zdravotnictví, větší daně. Jako občan Dominik Duka musím vzít na vědomí, že většině obyvatel komunismus nevalil a nevalí. Svobodu někteří nepotřebovali v roce 1946 a nepotřebují ji ani v roce 2006. Většině jde asi více o to mít se dobře.“ (Třeba i za peníze našich dětí.)

Je nutné, abychom jak na vnitrostátní, tak na evropské a nadnárodní úrovni podporovali ty politické síly, kterým není osud hodnot, k nimž se křesťanství hlásí, lhostejný.

Pokud byste se chtěli o problematice islamizace dovědět více, navštivte naše nové webové stránky, jež by měly být v provozu od 1. července 2006. Budou tam uvedeny články o hodnotovém dědictví Evropy, nebezpečí islamizace, kde zvláště upozorňujeme na články paní Astrid Weniger Noga, kanadské novinářky, která do Kanady emigrovala z Ostravy v roce 1968 a zamýšlení nad dalšími podobnými tématy.

Máme velkou radost z Vašich dopisů, emailů a telefonátů. Máme zájem na tom, aby bylo co nejvíce našich občanů seznámeno se situací našich pronásledovaných bratří a sester, modlilo se za ně a posílalo protestní karty. Pán Bůh zaplať za Vaše dary. Znovu upozorňujeme, že pokud noví dárci chtějí dostat potvrzení na slevu z daní, musíme znát jejich adresu. To, že jsme ji nerozluštili, poznáte i z toho, že jste nedostali náš časopis. Doufám, že Vás potěší kousek přednášky kardinála Josepha Ratzingera, dnešního papeže, kterou přednesl v Praze v roce 1992 v seminárním kostele svatého Vojtěcha.

František Kopečný

O křesťanské víře ve věčný život - Joseph Ratzinger

Žít s Bohem, žít věčný život v životě časném, je možné proto, že existuje život Boha s námi: toto Boží bytí s námi je Kristus. V něm má Bůh na nás čas, on je Božím časem pro nás a zároveň otevřením času do věčnosti. Bůh už není vzdálený, neurčitý Bůh, k němuž nedosáhne žádný most, nýbrž je to Bůh blízký: Tělo jeho Syna je mostem našich duší. Skrze něho je vztah každého jednotlivce k Bohu roztaven do jeho jedinečného vztahu k Bohu, takže hledět na Boha už není odhlédnutí od druhého a od světa, nýbrž splynutí našeho pohledu a našeho bytí s jedinečným pohledem a jedinečným bytím Syna. Protože sestoupil dolů na zem (Ef 4,9), není Bůh tedy už jen Bohem nahoře, nýbrž Bůh nás obklopuje shora, zdola i zevnitř. Je všechno ve všem, a proto nám všechno ve všem patří: „Všechno, co mám, je tvé.“ Ono „Bůh všechno ve všem“ započalo Kristovým sebevyvlastněním na kříži. A naplní se, až Království, tj. shromážděné lidstvo a v něm ostatní stvoření, Syn definitivně předá Otci (Kor 15,28).

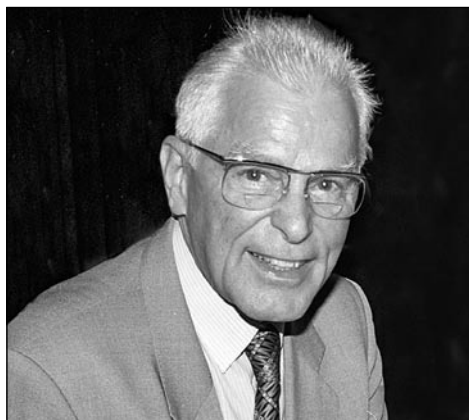
Slovo mezinárodního prezidenta

Milá rodino CSI!

Stává se, že cestou nečekaně spadne do hluboké díry. Najednou se zdá vše ztraceno, a když se chceme něčeho zachytit, utěšujeme se slovy, že může být ještě daleko hůř! Je ale lepší útěcha. Naše víra. V prvním Petrově listě 5,7 čteme: „Všechnu svou starost vložte na něj, neboť můj na vás záleží.“ Bůh zná naši nouzi. A převede nás přes ni. A možná právě nyní hodlá ukázat tajemnost své lásky a moci zvláštním způsobem. S jeho pomocí můžeme obstát, než „opět vyjde slunce“.

Nespočet soudánských křesťanů nám může být příkladem. Přes hlad a nemoci, přes zotročování a ponižování stojí pevně ve své víře. Mnozí si ani nemohli prohlédnout Bibli, ale jsou svému Pánu věrni až k smrti.

Proto už také nebude existovat pouze soukromá sféra izolovaného já, nýbrž „všechno co mám, je tvé“. Tento nádherný výrok otce v podobnosti o marnotratném synovi (Lk 15,31), jímž pak Ježíš ve velekněžské modlitbě popsal svůj vlastní vztah k Otci (Jan 17,10), platí v Těle Kristově pro nás všechny mezi sebou navzájem. Každé, byť sebeskrytější, přijaté utrpení, každé tiché snášení zla, každé vnitřní přemáhání, každé propuknutí lásky, každé odříkání a každý tichý příklon k Bohu – to všechno působí souhrnně, v celku: žádné dobro není zbytečné. Tak se proti moci zla, která jakoby chapadly polypů hrozí obepnout celou strukturu naší společnosti a zadusit ji smrtelným objetím, postaví tento tichý koloběh pravého života jako osvobozující moc, v níž, jak Pán říká, bez rušení čehokoliv je Boží království již mezi námi (Lk 17,21). V tomto koloběhu Boží království nastává, protože se Boží vůle děje na zemi jako v nebi.

Hansjürg Stüchelberger

ti. Nechte se touto vytrvalostí oslovit, ať Vás vede k solidaritě a věrnosti.

Ze severního Súdánu se valí proud desetitisíců navrátilců do jižní části země. Jsou ohroženi smrtí hladem. Přivezli jsme ihned

potraviny, léky a osivo. Je ale potřeba víc, daleko víc. Zavázán díky

Hansjürg Stüchelberger

Súdán

Genocida v Súdánu pokračuje

Představitelé Súdánské kampaně se vrátili z průzkumné výpravy v Súdánu, která se uskutečnila ve dnech 3. - 11. května 2006 bezprostředně po demonstraci Save Darfur (Zachraňte Dárfúr) ve Washingtonu D.C. z 30. dubna 2006. Účastníci výpravy navštívili město Džuba, kde se setkali s jihosúdánským prezidentem Salvou Kiirem, a pohraniční oblasti Dárfúru a jižního Súdánu. Výprava měla tři úkoly: vyšetřit utrpení uprchlíků z Dárfúru a navrátilců z kmene Dinka (zejména z Dárfúru), pořídit rozhovory s osvobozenými otroky a doručit zásilku 2000 humanitárních souprav a 20 tun sorga.

Účastníky cesty do Súdánu byli John Eibner z CSI, Joe Madison, americký aktivista a pracovník rozhlasové stanice Radio One, jeho žena Sherry Madisonová, Simon Deng, bývalý soudánský otrok, a Liora Kastenová, výkonná ředitelka americké Skupiny proti otroctví (Anti-Slavery Group).

V hlavním městě jižního Súdánu Džuba se výprava setkala s prezidentem Salvou Kiirem, s nímž hovořila o současné humanitární krizi a nemohoucnosti USA a mezinárodního společenství pokusit se situaci řešit a nutnosti osvobodit zbývajících soudánských čer-

né otroky. O vyhledávání a repatriaci otroků hovořil také Simon Deng s jihosúdánským viceprezidentem Riakem Macharem.

Guvernér Joseph Mareng informoval Johna Eibnera o neschopnosti mezinárodního společenství dodat slibovanou potravinovou pomoc, humanitární soupravy, osivo, zemědělské nástroje a léky vyhnancům z Dárfúru. „Jsme ohromeni počtem navrátilců a vysídlenců z Dárfúru. Směřujeme k další katastrofě, podobné té z roku 1998. Lidé nás žádají o pomoc, ale my máme jen málo, co bychom jim dali. Lidé umírají. Lidé spí pod stromy. Mezinárodní společenství neučinilo nutné přípravy. Naše vlastní instituce jsou slabé.“

V hraniční oblasti mezi jižním Súdánem a Dárfúrem výprava navštívila následující

Joe Madison (uprostřed) a John Eibner (vpravo) hovoří s jihosúdánským prezidentem Salvou Kiirem. (CSI)

města a vesnice: Aweil, Goc Machar, Majang Kar, Jaac, Malualkon a Bakou.

Závěry cesty

- Navzdory dohodám podepsaným vládou Súdánu genocida pokračuje jak v severním, tak i jižním Súdánu.
- Stovkám tisíců vysídlených černých Súdanců hrozí smrt v tomto období dešťů (květen-září) kvůli pokračujícímu násilí, nedostatku jídla, přístřeší, osiva, čisté vody a léků.
- Desetitisíce otroků zůstávají stále v otroctví v Dárfúru a sousedním Kordofanu.
- Slíbené „mírové dividendy“ nebyly Spojenými státy a dalšími národy doručeny do jižního Súdánu a nebudou tedy pravděpodobně doručeny ani po podepsání mírové smlouvy z 5. května mezi vládou v Chartúmu a jednou z dárfúských frakcí.
- Začínající vláda jižního Súdánu je potenciálním zdrojem stability v Súdánu. Její institucionální vývoj však byl zpomalen politikou USA, např. tím, že se neuskutečnila návštěva amerického prezidenta George W. Bushe s jihosúdánským prezidentem Salvou Kiirem. (Nicméně prezident Bush 28. dubna slíbil představitelům Súdánské kampaně, že se s jihosúdánským prezidentem Kiirem setká, což signalizuje pozitivní posun v americké politice.)

Doporučení

- Vládní i nevládní dárci by měli odstranit byrokratické překážky a doručit naléhavé dodávky potravin, osiva, humanitárních souprav a léků bezbranným uprchlíkům. Osivo musí být doručeno nejpozději do tří týdnů, neboť poté by již bylo pozdě k setbě v hraniční oblasti Dárfúru a jižního Súdánu.
- Prezident Bush by se měl setkat se Salvou Kiirem, aby byl zahájen program humanitární pomoci pro období dešťů a urychleno poskytnutí slíbených „míro-

vých dividend“, včetně kroků vedoucích k posílení jihosúdánských národních institucí.

- Prezident Bush by měl iniciovat dlouhou očekávanou akci za účelem osvobození a repatriace súdánských zapomenutých otroků.

O situaci v Súdánu a o této výpravě se dozvíte více na nových internetových stránkách CSI-ČR.

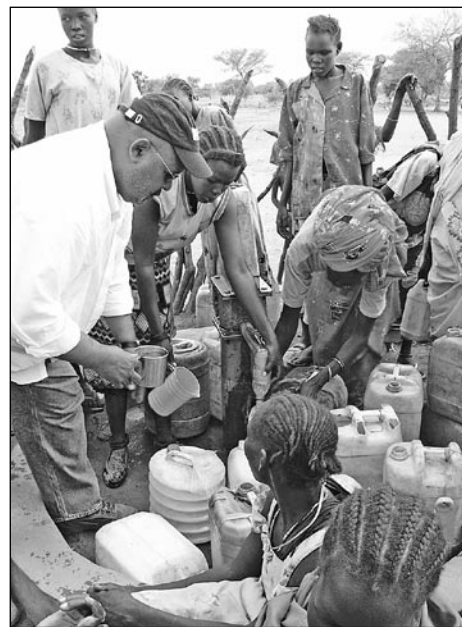
„Genocida bez výstřelů“

Ještě nikdy se nevrátilo tolik lidí do jižního Súdánu při tak malé vyhlídce na pomoc. Až do přijímacích táborů jedou na otevřených nákladních autech bez jakékoliv ochrany před prachem a pražícím sluncem. V táborech je minimum vody. Bez rychlé pomoci jsou desetitisíce lidí odsouzeny k smrti. O situaci v jižním Súdánu a návštěvě CSI píše Gunnar Wiebalck.

Bez hlesnutí krouží supi nad Majang Kaar. Je krátce po východu slunce, a přesto se rtuť teploměru blíží opět ke 40 °C. Více než 10000 navrátilců a vyhnanců zde živoří na cizím místě. Ženy dřepí vedle látkových balíků, ve kterých při bližším ohledání najdeme zavinuté kojence. Pár nově přichozích táhne kostru postele a košík s živou drůbeží, jiní balancují se svazkem klacků na oheň, který nesou na hlavě.

Jeden zdroj vody pro 10000 lidí

U jediné studny v Majang Kaar je jasné, že život těchto lidí je pro Evropana s těžší představitelný. Mechanická ruční pumpa je již hodinu mimo provoz a voda se nachází 40 metrů hluboko. Skupinou čekajících se tlačí žíznivě kozy. Joe Madison, hlasatel rozhlasu z USA, který přicestoval s delegací CSI, bere do ruky páku pumpy, párkrát zapumpuje, ale nic. „Je zde další studna?“, ptá se. „Ne“, zní odpověď. „Nejbližší je ve vesni-

Jediná funkční studna pro 10000 lidí. (CSI)

Alek Ater Deng s dítětem své sestry Agawei, která byla zastřelena vládními milicemi v Dárfúru. John Eibner si zapisuje její příběh. (CSI)

ci Goc Machar, asi 15 kilometrů dále na jih.“ Otázka, kdy se tato pokazila, přítomné ženy rozesmála, i když vědí, že to pro některé znamená rozsudek smrti.

Zabita Araby

Alek Ater Deng sedí na holé hliněné podlaze. Obě děti, které chová na rukou nejsou dvojčata, jak jsme si mysleli. Nyanjok, jedno z těch droboučkých děvčátek, je dítě Alekiny sestry Agawei, která byla jedné noci Araby vyvlečena ze své chýše v Dárfúru a zavražděna. Alek se třásla oné noci hrůzou a trauma z útěku s oběma dětmi je ještě patrné na její tváři.

Vozidlo OSN naložilo zcela vyčerpanou matku Adhiar Akon Kiir, její děti Deng a Abuk mají přivřená víčka od hladu a vysílení. Na korbě leží mezi kanystry benzínu a pneumatikami její další tři děti v rozedraných šatech, oči zarudlé od prachu a sucha.

614 lidí na 16 nákladních vozech

Krátce před začátkem období dešťů dosáhla lavina navrátilců vrcholu. Ještě nikdy se nevracelo tolik lidí a s tak malou šancí na pomoc. Nákladní vozy, traktory s vlečkami, autobusy. Stále nová dobrodružně vyhlížející vozidla sem s hlomozem dojíždějí. Přivázejí svůj náklad lidí z hloubi severního Súdánu, z měst Ummdurmánu, Vádu Medaní, Kústi a Obejdu. Ve vesnici Malualkon jsme byli svědky toho, jak 16 nákladními vozy přijelo 614 lidí. Zbídačení staří lidé, zahalené ženy, apatické děti, nemocní s horečnatými očima a prachem pokryté postavy byli natlačeni na autech spolu s březími kozami, na nohou svázanou drůbeží, pytlí s obilím, taškami, kostrami postelí a koly. Arabští řidiči gestikulují. Je třeba spěchat. Pokud totiž začne pršet, utopí své těžké nákladáky v bahně. Lidé pomalu ožívají, jsou ještě ztuhlí po dlouhé a nepohodlné jízdě. Konečně je vše vyloženo na volném místě uprostřed vesnice. Matky uklidňují děti. Jedno děvče začalo roztloukat proso v dřevěném hmoždíři, který

Uprchlíci z Obejdu našli dočasné útočiště v Malualkonu. Většinu tvoří křesťané. (CSI)

si dovezli. Za chvíli vaří začouzené čajové konvice na maličkých ohýncích. Nápadné jsou předměty s Marií a ukřižovaným Ježíšem na hrdlech mnoha dětí i žen.

Tříkrát vypálený kostel

Vmísíme se do davu. Hned jsme obklopeni starými i mladými muži. Jakub Awac Mawien, který se představuje jako katolický katecheta, mluví trochu anglicky. Dovídáme se od něho, že všichni zde pocházejí z jižního Súdánu a žili až dosud ve vesnici Abuharas nedaleko města Obeid, které leží 800 kilometrů severně. Až tam je před 20 roky zahnila válka. „Zachovali jsme si víru. Postavili jsme si kostel a snažili se se svými muslimskými sousedy vycházet. To bylo možné, dokud nezačal fungovat tak zvaný islámský „Lidový výbor“. Pak nás chtěli obrátit na islám, hlavně po mírovém urovnání. Slibovali peníze, potraviny a bezplatné léky. Když jsme odolali, nechťeli nás už dále trpět. Říkali nám, že jsme nevěřící psi, otroci a negři. Tříkrát nám vypálili kostel, naposledy

Protestní karta

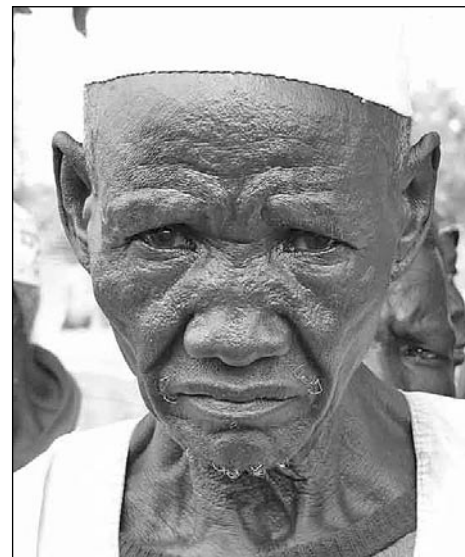
Sender (odesílatel)

12,- Kč

Ms. Asma Jahangir
Special Rapporteur
of the UN Commission on
Human Rights on freedom of religion
c/o OHCHR-UNOG
8-14 Avenue de la Paix
CH-1211 Geneve 10

letos 9. března uprostřed noci. Také začali zapalovat naše chýše. Věděli jsme, že déle už nemůžeme zůstat.“

Ken Gar Kon z Obejdu.
Jeho syn byl zotročen v roce 1998. (CSI)

Křesťané nezapomněli

Hlasatel Joe Madison zpočátku ztratil řeč. Najednou vzal za ruku našeho domorodého spolupracovníka Dominika a řekl: „Pojď se mnou, musíme něco pro tyto lidi udělat. Půjdeme na trh, chci koupit a nechat zabít nejtuchnějšího vola. Všichni musí poznat, že jsou vítáni, po tom všem, co si prožili.“ Brzy nato přistálo naše dopravní letadlo a každá rodina mohla dostat humanitární balík s plastovým kanystrem, srpem, prosem, přikrývkou a moskytiérou. Jak jsme přicházeli slíbili, spojili jsme se s katolickým biskupem v Obeidu a slyšeli katechetu, jak říká: „Nezachránili jsme víc, než holé životy, ale nyní víme, že na nás křesťanský svět nezapomněl.“

Osobní svědectví

Přes výhrůžky smrti zůstal Bassam křesťanem. V 18 letech vstoupil ještě jako muslim do jedné islamistické jednotky. Učil se tam zacházet se zbraněmi a vý-

Your Excellency,

Time and again, we have been informed, through reports as well as testimonies, of the repressive attitude of governments in Islamic countries against people who convert from Islam to another religion.

We urgently call on you, in the framework of your discussions with high-ranking Islamic politicians, to intervene on behalf of those who face Government persecution for merely making use of their basic right to change one's religion, in accordance with fundamental principles of the Universal Declaration of Human Right of the UN.

Yours sincerely and respectfully,

Place, date (Místo, Datum)

Signature (Podpis)

Stále znovu jsme informováni tiskem i osobními svědectvími o represivních postojích vlád islámských zemí proti občanům konvertujícím z islámu k jinému náboženství.

Naléhavě Vás žádáme, abyste v rámci svých jednání s vysoce postavenými islámskými politiky intervenovala ve prospěch občanů, kteří využívají svého základního práva na změnu vyznání v souladu se základními principy Deklarace lidských práv OSN.

bušninami. Náboženský fanatismus ho přivedl do hluboké životní krize. Po setkání s jedním křesťanem začal číst Bibli. „Ježíš změnil celý můj život“, říká dnes. Ani vězení, mučení a vyhrožování zabítím ho od něj neodloučilo. Jeho osud není ojedinělý. Potkal řadu našich dalších spolubratří.

Pocházím z Blízkého východu a narodil jsem se jako muslim. V 18 letech jsem vstoupil do islamistického oddílu, který vedl jeden můj příbuzný. Byl jsem přesvědčený, že dělám vše pro Alláha, vše co je v mých silách – právě tak jsem si tehdy představoval Boha.

V oddíle jsem byl vycvičen v zacházení se zbraněmi a výbušninami. Už tehdy se mi nezdálo, že musím škodit lidem, abych sloužil Bohu a plnil tak jeho vůli. Nebo já i oddíl špatně chápeme Boží přikázání? Intenzivně jsem studoval Korán a hadíth (předávaná zpráva o činech a výroci proroka Muhammada). Chtěl jsem nalézt odpovědi na své otázky. Po několika letech jsem došel k přesvědčení, že islám se svými násilnými

výroky neposkytuje pokojný přístup k Bohu. Řekl jsem si: musí přece existovat pravdivá cesta k Bohu, něco musí prolomit Alláhovu vůli – včetně vraždy.

Dříve jsem si vůbec nedovedl představit, že bych mohl vyměnit islám za něco jiného. Ale také jsem tehdy cítil, že tato cesta nevede k Bohu. Nervově jsem se zhroutil. Nic z toho, čemu jsem až dosud věřil, se mi nezdálo. Začal jsem brát drogy a přestal mluvit o Bohu.

Setkání s „přítelem člověka“

Tehdy jsem potkal jednoho křesťana, který toho sice moc o křesťanství neznal, ale byl plný lásky ve své lidskosti. Zprvu jsem vůbec nevěděl, že je to křesťan. Když jsem se to jednoho dne dověděl, byl jsem překvapený. Až doposud jsem z islámských spisů a podání Muhammada znal jen rouhavé a negativní výpovědi o křesťanech. Poprosil jsem toho člověka, aby mi opatřil Bibli.

Potom jsem si v Bibli začal číst a viděl jsem, jaký je velký rozdíl mezi tím, co v ní stojí, a tím, co hlásají muslimové.

Zvláště mne zaujala věta, že nikdo není bez vady, jen Kristus. Každý se někdy dopustil zla a chyb, i když patřil k Božímu lidu. David, Jakub, Abrahám nebo apoštolové. Bible mluvila otevřeně o hříchu a pošetilosti lidí.

Setkání se spravedlivým

Jen Ježíš jednal správně. Sám říkal svým nepřítelům: „Kdo z vás mě usvědčí z hříchu?“ (Jan 8,46a). Dokonce i Jidáš, který ho zradil veleradě, řekl: „Zhřešil jsem, zradil jsem nevinnou krev.“ (Mat 27,4) Podobně se vyjádřil i Pilát, když nakonec Ježíše vydal na smrt: „Hleďte, vedu vám ho ven, abyste věděli, že na něm nenalézám žádnou vinu.“ (Jan 19,4) A setník, který velel jeho popravě prohlásil „Tento člověk byl vskutku spravedlivý.“ (Lukáš 23,47) V Ježíši jsem poznal dokonalý příklad muže, kterého je třeba následovat stůj co stůj. Trvalo ješ-

tě nějaký čas, než jsem přečetl celou Bibli. Po roce tvrdých zápasů a vnitřních bojů jsem se rozhodl následovat Boha. Boha, který se nám zjevil a dal poznat v Kristu.

Poprvé prožívat Boha

Sotva jsem se začal modlit k Bohu, tak už byl zde. Poprvé v životě jsem cítil Boží blízkost. Byl jsem šťastný, ale zároveň i smutný ze všeho, co jsem prožil ve svém uplynulém životě. Pociťoval jsem v sobě hluboký klid a tušil jsem, že to bude natrvalo. Vyběhl jsem z místnosti, neboť jsem poprvé v životě pocítil přítomnost Boha.

Od té doby jsem tohoto Boha následoval. Změnil úplně můj život. Nechal jsem drog. Pro každého, kdo mne znal, jsem byl zcela novým člověkem.

Ale jak už jsem říkal, žil jsem na Blízkém východě. Měl jsem velké problémy s vlastní rodinou. Nakonec mne vyhnali z domu.

John Eibner rozděljuje pomoc potřebným. V březnu 2006 doručila CSI do zbídačené oblasti Bahr-El-Ghazal 20 tun potravin. Mezi příjemci pomoci bylo také dvanáct osvobozených otroků z Marialbai. Mezi 25. březnem a 10. dubnem bylo letecky dopraveno 2000 humanitárních souprav navrátilcům a uprchlíkům. Doktor Luka Deng, který provozuje polní kliniku, obdržel od CSI více než jednu tunu léčiv. (CSI)

Ne nadarmo říkal Ježíš: „Vydá na smrt bratr bratra a otec dítě, povstanou děti proti rodičům a připraví je o život.“ (Mat 10,21) Právě to jsem prožíval.

Zrazen vlastním otcem

Můj vlastní otec mne vydal policii. Pro svoje obrácení z islámu ke křesťanství jsem se dostal do vězení. Tam jsem prožil těžké časy. Mučením mne chtěli přinutit, abych se vrátil k islámu. Dostával jsem elektrické šoky a bili mě. Celou noc jsem visel za záplestí. Téměř rok jsem byl na samotce.

Ale Ježíše jsem nemohl zradit. On vydal svůj život. Když mě později propustili, musel jsem neprodleně opustit svou vlast. Dodnes po mně slídí extrémisté jako po odpadlíkovi. Ale Ježíš stojí při mně a doprovází mě. Mám ho rád, protože on napřed miloval mne. Umřel za mě na kříži. Od začátku jsem věděl, že ty zkoušky přijdu, protože to Pán Ježíš

řekl o Pavlovi: „Ukáži mu, co všechno musí podstoupit pro mé jméno.“ (Skutky 9,16)

Osvobozen Ježíšem

Dnes se cítím svobodný. Mám láskyhodnou ženu, kterou jsem poznal po svém uvěznění. Podporuje mě ve všem, co pro Boha dělám. Pro mě je v životě nejdůležitějším poznáním jistota, že Bůh je stále se mnou. Rozhodl jsem se po zbytek života vyprávět lidem o velké lásce Boha, neboť mi dal tento příkaz: „Neboj se, jen mluv a nemlč. Budu s tebou a nikdo ti nemůže ublížit. Mnoho lidí tohoto města ve mne uvěří.“ (Skutky 18,9-10)

V islámských zemích znamená přestup od islámu ke křesťanství často ohrožení života. Prosíme, pošlete protestní kartu Organizaci spojených národů (OSN)!

Severní Korea

Severní Korea, oficiálním názvem Korejská lidově demokratická republika (KDR), drží smutné prvenství v porušování lidských práv. O skutečné situaci se jen obtížně získávají důvěryhodné informace. Jsme rádi, že můžeme se souhlasem Hlasu mučedníků přetisknout článek jejich spolupracovníka Stevena Leara.

Světlo v temnotě

Během uplynulých patnácti let jsem pracoval u Hlasu mučedníků a měl jsem tu čest hovořit s mnoha pronásledovanými křesťany z nejrůznějších zemí. Avšak žádná z našich misijních cest mě nepřipravila na to, co jsem zažil na hranicích Číny se Severní Koreou.

Před lety, když jsem připravoval článek o Súdánu, jsem položil otázku Richardu Wurmbbrandovi: „Co si myslíte o situaci v Súdánu.“ Odpověděl: „O Súdánu vám nemohu říci vůbec nic.“

Jeho odpověď mě zmátla, ale trpělivě

jsem čekal na její objasnění.

„Všechno, co bych vám řekl o Súdánu, by byla lež. Skutečnost je totiž mnohem hroznější než bych dokázal popsat. A kdybych vám řekl jen kousek o tom, co se tam děje, pak dnes v noci zřejmě nezamhouříte oka.“

Tato slova se mi vybavila rovněž ve spojitosti s článkem o Severní Koreji. Cokoli napíši nebude ve srovnání s hroznou skutečností vůbec ničím. To, co prožívají naši spoluvěřící v této zemi je nemožné slovy vylíčit.

Tento izolovaný dvacetimilionový národ se stal nejneprátelštějším místem na zeměkouli. Je to země, kde jsou vlastní občané vězněni, mučeni a popravováni a kde lidský život nemá pro tamní režim vůbec žádnou cenu.

Dva Kimové

Kim Il Sung (Kim Ir-Sen) se k moci dostal v roce 1945 a to s přispěním Sovětského svazu a zavedl v zemi Stalinův kult. V roce

1949 však vztahy se Sovětským svazem silně ochladly a severokorejský vládce v zemi zavedl vlastní kult osobnosti jako součást zvrácené ideologie zvané *Juche* (sebedůvěra). Pak následovaly roztržky s dalšími částmi komunistického světa. V roce 1970 byla *Juche* oficiálně přijata 5. sjezdem strany jako jediný platný princip pro veškeré jednání. Od té doby se tuto ideologii musil učit každý obyvatel od druhého roku svého života. Vyučování této ideologie, včetně projevů a činů obou diktátorů, zabírají zhruba třetinu učebních osnov. Když bylo Kim Ir-Senovi osmdesát, byla celá země zaplevelena jeho sedmdesáti bronzovými sochami, čtyřiceti tisíci plastikami, dvě stě padesáti pomníky, tři sta padesáti památníky, tři a půl tisíce „věžemi věčného života“ a třicetimetrovou bronzovou sochou, která údajně stála v přepočtu dvě miliardy korun.

Kim Jong Il (Kim Čong-il) se dostal k moci v roce 1994, a má se za to, že je ještě nemilosrdnější než jeho otec. Před časem se v tisku objevily zprávy, že v sídle Kim Jong Illa se ve sklepeních nachází zásoba asi 10 000 lahví značkového francouzského vína a vůdce si nechá každý den tři otevřít, aby se pro některou z nich rozhodl. Dověděli se rovněž o tom, že má na svědomí obchody s drogami, nechává stavět pracovní tábory a vyrábí zbraně. Je na Západě populární kvůli tomu, že utrácí miliony za jídlo, honosná sídla, automobily, osobní sluhý a všechny formy zábavy – vynaložil např. patnáct milionů amerických dolarů, aby do země přivedl vrcholové americké zápasníky.

Po celá desetiletí Kim Il Sung a nyní jeho syn Kim Jong Il utíkali před světovým veřejným míněním svou snahou vybudovat vlastní „utopickou“ společnost za cenu utrpení svého vlastního národa. Oba dva Kimové jsou osobně zodpovědní za tragickou smrt milionů Severokorejců. V současnosti se odhaduje, že je v severokorejských pracovních táborech asi na jeden milion lidí, kteří jsou nuceni k otročké práci. Kromě toho je asi 10 % obyvatelstva ve vězení. Přitom průměrná životnost vězně je odhadována na pět let.

Na březích řeky Tuman

První den naší cesty jsem stál na břehu řeky Tuman, která rozděluje Severní Koreu a Čínu. Na první pohled působila pokojným dojmem. Není to žádný veletok, široká je asi třicet metrů a její proud klidně protéká krajinou. Avšak tato řeka byla zřejmě ze všech řek na světě svědkem největšího počtu zmařených lidských životů.

Podél celé řeky jsou ve vzdálenosti asi padesát metrů vystavěny maskované bunkry, ve kterých hlídkuje pohraniční stráž. Mají za úkol zastavit každého, kdo by chtěl opustit zemi a to za použití jakýchkoli prostředků. Zoufalí utečenci se snaží hranici přejít zejména v noci. Mnozí však, pokud je nezastaví pohraničníci, se v řece utopí, což platí zejména o dětech. V zimě je řeka zamrzlá a přechod by mohl být snazší, avšak nešťastným uprchlíkům zase hrozí umrznutí neboť většina Severokorejců nevlastní ani zimní kabát.

Číňané, kteří se odváží běžencům pomáhat jsou čínskými úřady pokutováni anebo končí ve vězení. Za jedinou miskou rýže poskytnutou vyhladovělým Severokorejcem a jejich dětem hrozí pokuta ve výši ročního platu. Nyní dokonce čínská vláda nabízí za chycení utečenců ze Severní Koreje finanční odměnu.

Rovněž příslušníci čínské veřejné bezpečnosti a jejich pomocné strážné nepřetržitě slídí po uprchlících ze Severní Koreje. Poblíž řeky dokonce vyrostlo nové vězení, kam jsou tito běženci umísťováni až do jejich předání severokorejským úřadům. Toto vězení bylo přitom postaveno na základě mnoha stížností na to, jak se s utečenci zachází. Bylo totiž zvykem, že čínští a severokorejsí pohraničníci provlékli běžencům buď nosními dírkami nebo za klíčů kost železné dráty a pak je za tyto dráty svázali dohromady. Kromě obligátního bití byli často ti, kteří kladli odpor na místě zastřeleni. (Nyní se již tyto krutosti dějí za zdmi nového vězení, které je obehnané silnou betonovou zdí.)

Ale to, co se děje s utečenci na čínské

straně není takřka ničím proti tomu, co je čeká po návratu do Severní Koreje, kde na seznamu nejtěžších zločinů stojí v popředí následující tři: prvním zločinem je pomlouvání státního zřízení, druhým zločinem je víra v Boha a konečně třetím zločinem je pokus o útěk ze země.

Navzdory tak ohromnému riziku utíkájí každým rokem tisíce Severokorejců do Číny. Je běžné, že jsou obyvatelé této země na smrt vyhladovělí. Jsou bez naděje a děti nejenom zapomněly, co je to smích, ale dokonce i co je to pláč.

S hladomorem, který zde vypukl začátkem devadesátých let se vláda již nedokázala nikdy vypořádat a tak se hladovění stalo součástí života obyvatelstva. Odhaduje se, že asi 10-12 % obyvatel zemřelo během posledních let hladem. A proto se řeka Tuman stala jakousi „hranicí záchrany“. Přispěla k tomu i skutečnost, že řada křesťanských organizací vytvořila systém jak pro materiální tak i duchovní podporu těchto utečenců. Jedním z takových pracovníků je čínský Korejce pastor Kim.

Kdo pomůže mému lidu

Pastor Kim se narodil v Číně do velice chudé ateistické rodiny. Jako malý chlapec byl svědkem mučení a popravy skupiny několika křesťanů. Jeho otec tehdy prohlásil: „Ti křesťané jsou strašlivě hloupí!“

V roce 1984 se Kim ve věku 25 let oženil s velmi atraktivní dívkou jménem Yong Soon Lee. Pocházela z bohaté rodiny a jak Kim prohlašuje, patřila trochu k reakční straně. Avšak v roce 1993 tuto mladou rodinu postihla tragédie, když byla Kimova manželka brutálně znásilněna a zavražděna. V té době byl Kim úplně na dně a nevěděl, co si počít. Yong Soon Lee se však ještě rok před svou smrtí stala křesťankou. Kim tehdy myslel, že jeho žena blázní, neboť sám v Boha odmalička nevěřil.

Pak se však stalo, že Kim začal číst Bibli a začal navštěvovat malé shromáždění, kam předtím chodila jeho žena. Během několika

měsíců se Bůh dotkl jeho srdce. Brzy na to Kim uvěřil v Krista a začal navštěvovat tajné biblické vyučování a tehdy nabyt přesvědčení, že ho Pán volá k tomu, aby zakládal nové sbory mezi korejskými komunitami žijícími na severovýchodě Číny. Bylo to tak silné, že se přestěhoval do zakázaného hraničního pásma podél řeky Tuman. Zde pastor Kim přijal rozhodné povolání ke své službě. O této zkušenosti sám vypráví:

„Viděl jsem z břehu mrtvá těla, jak je pomalu unáší proud řeky. Šlo především o ženy a děti. Čínští vojáci stáli na břehu a dlouhými dřevěnými tyčemi odráželi plovoucí mrtvoly od čínského břehu řeky. Takové věci zde byly na denním pořádku. Následující den voda vyplavila mrtvolu ženy na břeh, přímo na pozemek, který jsem měl pronajatý k obdělávání a který končil u řeky. Když jsem přistoupil blíž, spatřil jsem, že tělo ženy má v oblasti břicha díru, ve které ještě byla malá ryбка živící se touto mrtvolou. Tehdy ke mně Pán promluvil a já jsem okamžitě věděl, co musím dělat.

Vzpomněl jsem si tehdy okamžitě na příběh starozákonní Ester, na to, co jí řekl její strýc Mordochaj: „Budeš-li v tuto chvíli skutečně mlčet, úleva a vysvobození přijde odjinud, ale ty a dům tvého otce zahynete. Kdo ví, zda jsi nedosáhla královské hodnosti právě pro chvíli jako je tato.“ Na to Ester odpověděla: „Půjdu ke králi, třebaže to není podle zákona. Mám-li zahynout, zahynu.“

Tato slova doslova hořela v mém srdci. Věděl jsem, že pokud svému lidu nepomůžu, Bůh si místo mně povolá někoho jiného. Věřil jsem, že jsem povolán právě pro tuto chvíli. Měl jsem v úmyslu využít Korejců, kteří žili v Číně podél hranic své vlasti k přinesení evangelia do Severní Koreje.“

Brzy jsem zjistil, že povolání pastora Kima sloužit severokorejskému lidu není ničím ojedinělým. V tutéž dobu přijala podobné povolání řada čínských pastorů a laiků korejského původu. A řady těchto Božích služebníků se kvůli jejich práci zrekly jejich vlastní sbory. Jejich kolegové prohlašovali, že je příliš nebezpečné si něco začínat se

Severní Koreou. Zatímco za pouhou pomoc severokorejským uprchlíkům hrozily jen vysoké pokuty, ti, kteří se odvážili působit misijně, skončili většinou ve vězení. Samotný pastor Kim byl za tuto práci uvězněn dvakrát. Ale jeho srdce příliš hořelo pro jeho lid než aby tuto práci opustil.

Veřejné popravy a „pocitivé jednání“

Třetí den mé návštěvy jsem vystoupal na vrchol menší hory z níž bylo možné vidět jisté severokorejské město.

Mohli jsme dokonce pozorovat dalekohledem Korejce, jak chodí po silnicích, ačkoli jen málokdy tamní obyvatelé opouštějí své domovy a společně někam jdou. Viděli jsme parky, které však vypadaly úplně opuštěně. Také jsme viděli jakousi továrnu a rovněž se zdálo, že v ní není živáčka.

V Severní Koreji je všechno šedivé a zcela fádní. Obě strany hranice mezi Čínou i Severní Koreou tvoří hory. Na čínské straně bují vegetace a slunce se opírá do korun stromů. Jen o několik stovek metrů na sever jsou holé kopce. Severokorejský režim nechal vykácet stromy kvůli dřevu na topení a také, aby rozšířil ornou půdu. Ale kam oko dohlédlo, půdu nikdo neobdělával a nikde ani nestoupal z nějaké usedlosti dým. Tím, že zmizela přirozená vegetace, vše propadalo postupně a nezadržitelně erozi.

Stojím vedle letitého spolupracovníka Hlasu mučedníků, který se po léta věnuje službě pro Severní Koreu. Jak se díváme na město ležící před námi, ukazuje tento bratr na opuštěný park a vypravuje mi, že nedávno tam vláda nechala veřejně popravit třicet lidí. Městem prý projížděl nákladní automobil, který z tlampače vyhrával sváteční písně a zval všechny obyvatele, aby se přišli podívat, jaký osud stihne všechny nepřátele režimu. Náš spolupracovník pak se slzami v očích dodal, že osmnáct z těchto třiceti popravených byli křesťané, kteří byli napojeni na jeho podzemní misijní síť.

Díváme se dál na město před námi a stále mi před očima vyvstává představa této

hrozného události a také otázka, jak je vůbec možné, aby v dnešním světě severokorejský režim páchal takové krutosti. Již dříve jsem četl zprávy o úděsných popravách v pracovních táborech, konaných tím nejohavnějším způsobem. Podle jedné zprávy byl odsouzený přivázan k hranici a jeho příbuzní ji byli přinuceni zapálit. A přitom všem ještě Severní Korea prohlašuje, že na jejím území žádné pracovní tábory nejsou a se všemi občany je nakládáno pocitivě.

Setkání s utečenci

Další den jsem se připojil k regionálním vedoucím Hlasu mučedníků a jeli jsme do jednoho z mnoha azylových domů, které naše misie podporuje.

Když jsme vyjžděli, slunce se již chýlilo k západu a čekala nás asi dvouhodinová cesta směrem do hor. Azylový dům zvenčí vypadal jako typické čínské stavení: malá dřevěná budova s rákosovou střechou.

Když jsme vešli dovnitř, připravovalo tam na podlaze několik žen nějaké jídlo a nějaký malý chlapec s kulatým obličejem a velkými očima na nás neklidně pohlédl. Ptali jsme se jak je starý a bylo nám řečeno, že je mu dvanáct. Kromě něho tam jsou další tři nebo čtyři mladíci, kterým je však již kolem dvaceti let.

Když se všichni sešli, usedli jsme na podlahu k jídlu, které pro nás mezitím ženy připravily. Dověděli jsme se, že jsme první lidé ze Západu, které obyvatelé domu spatřili. Celé roky jim bylo doma předkládáno tvrzení, že obyvatelé Západu unášejí Korejce kvůli jejich orgánům. Ti dospělí již věděli, že to není pravda, ale onen dvanáctiletý chlapec měl ještě stále pochybnosti, které se mu zračily ve tváři.

Při jídle jsme prohodili pár vět. Náš překladatel nám řekl, že v současnosti žije v domě několik rodin. Všichni to jsou nově obrácení křesťané, kteří studují Bibli a připravují se na ilegální návrat do vlasti, aby se tam oddali tajné evangelizační práci. Ptáme se, kde jsou ostatní obyvatelé azylového domu a je nám

řečeno, že se skrývají vysoko v horách odkud přicházejí do domu na určitou dobu. Nikdo z utečenců v domě nezůstává přes noc, protože kdyby došlo k nečekanému policejnímu zátahu, nebylo by kam utéci. Později jsme navštívili v horách úkryt, kde se tito utečenci skrývají. Jeli jsme tam nejprve skrz bažiny a pak hluboko do lesa. Úkryt byl dobře maskován a vystavěn na zalesněném svahu jedné hory. Vystavěn byl z velikých větví a přikryt maskovací celou, která sloužila rovněž jako střecha. Dvě rodiny, se kterými jsme se tam setkali tam pobývaly již tři měsíce.

Osvobození ze žaláře

Strávil jsem několik dalších dní v rozhovorech, které vedly k jednoznačnému závěru: O hrůzách páchaných na severokorejském lidu, zejména na křesťanech, svět takřka nic neví. Jedinou nadějí, která těmto lidem zůstává je evangelium.

Jednoho večera jsem se setkal s misionářem Lee, který je korejským Američanem. Ten vyjádřil poděkování Hlasu mučedníků za pomoc jeho spolupracovníku jménem Wonsam, který byl uvězněn v Severní Koreji. Vyrůstal v rolnické rodině v jedné velmi chudé části Číny. Ale později, když se stal křesťanem, jeho srdce zahořelo pro pomoc Severní Koreji. Wonsam podnikl mnoho cest na sever a pracoval mezi utečenci a podnikal dokonce cesty na severokorejské území. Na jedné z nich však byl zatčen a uvězněn. Hlas mučedníků se však dověděl, že pokud bude za něho zaplacená vysoká pokuta, mohl by být propuštěn. Naše misie pokutu zaplatila a Wonsam byl skutečně propuštěn na svobodu. Jeho celé svědectví otiskneme v některém z dalších bulletinů.

Žena s křížkem

Dalšího dne jsme hovořili s dvěma křesťanskými ženami. Nejprve to byla mladá severokorejská žena, která byla zatčena při pokusu o útěk do Číny. V té době ještě ale nebyla křesťankou.

„Chytili mě a dalších patnáct žen a odsoudili nás ke čtyřiceti dnům vězení. Poslali nás do zvláštního tábora pro ty, kteří se pokusili utéct ze Severní Koreje. Je to hotový zázrak, že jsem tam přežila. Jednali s námi hůř než se zvířaty.

Neměli jsme vůbec vodu. Pracovali jsme od pěti ráno do půl páté odpoledne. Pak jsme šli ihned na „převýchovu“ a pak opět do práce až do jedenácti v noci a potom opět na převýchovu. Celou tu dobu nám nedávali pít. A když nás chtěli úplně zlomit, odepřeli nám jídlo, které jsme právě měli dostat. (K jídlu jsme dostávali pouze trochu kukuřice).

Také nás neustále bili asi metr dlouhými gumovými biči. Ty, kteří byli příliš slabí, ale splnili uloženou normu, mlátili ještě víc. Protože pak byli ještě víc zesláblí, celý cyklus se opakoval. Trpěli jsme v duchu spolu s nimi. Žena nám dále vyprávěla, že když uplynula doba trestu, celá skupina byla propuštěna, kromě jediné ženy, která měla při zatčení na krku křížek. Co se s ní stalo nikdo neví, ale zřejmě je již v nebi.

„Povězte světu!“

Druhou ženou byla již asi sedmdesátiletá „Roli“. Ta ještě nikdy nehovořila s někým ze Západu. Bylo mi řečeno, že je to zcela výjimečná žena, neboť již přešla hranici mezi Čínou a Severní Koreou tolikrát, že si přesné číslo ani nepamatuje. Má osobní spojení s celkem asi stovkou ilegálních sborů, kterým osobně propašovala Bible.

Tato žena začala často uprostřed našeho rozhovoru plakat. Vyprávěla mi, jak se mnohá věřícím podařilo v poslední chvíli uniknout zatčení, anebo s úzkostí v hlase mi pověděla, že tři z jejích spolupracovnic byly veřejně popraveny a osm jich zůstává ve vězení.

Na konci našeho rozhovoru jsem se jí zeptal, co bychom měli pro Severní Koreu hlavně dělat. Především prosila o naše modlitby. Pak mi pevně sevřela ruku, pohlédla mi upřeně do očí a prohlásila: „Povězte světu! Prosím, povězte světu o našich bratřích a sestřích v Severní Koreji, prosím!“

Protestní karta

Sender (odesílatel)

7,50,- Kč

J. E. pan Pyong Gap Ri
Velvyslanectví KLDK
Na Zátorce 6
160 00 Praha 6

„Udělám, co bude v mých silách,“ odpověděl jsem.

Tato podivuhodná žena mi svým zjevem připomínala Corrie ten Boom anebo Sabinu Wurmbandovou. Vyzařovala z ní duchovní krása, která odrážela její lásku ke Kristu a k jejímu utlačovanému lidu. Ptal jsem se jí, zda má někdy strach. Ona se jen usmála a odpověděla: „Proč bych se měla bát? Byla jsem již zatčena pětkrát. Co by mohli udělat takové staření, jako jsem já?“

Přinést více světla

Člověk by se mohl až divit, proč svět zavírá oči před tragédií severokorejského obyvatelstva. A když se tyto zprávy v tisku již objeví, tamní režim většinou reaguje ještě větším počtem zatčených a popravených. Některé pracovní tábory vznikly jako přímý důsledek veřejné kritiky Kim Jong Ila a jeho režimu. Vzniká pak otázka, zda tím není tamní nelítostné diktátorství jen ještě více posilováno.

Zatímco svět na toto dilema odpovídat nenabízí, Bůh koná své dílo v severokorejských

ských křesťanech na čínské straně hranic. Jako bychom v jejich horlivosti slyšeli slova královny Ester: „Neboť jak bych mohla přihlížet pohromě, která má postihnout můj lid? Jak bych mohla přihlížet záhubě svého rodu?“ (Ester 8,6)

Ale to ještě není všechno. I my máme svou roli, jako děti Boží a spolupracovníci Božího království. Musíme přispět podle svých možností k pádu již všelijak rozkymácené démonické vlády Kim Jong Ila. Pamatujme proto na severokorejské křesťany, kteří již celá desetiletí žijí pod nepředstavitelným tlakem ideologických lží a nejbrutálnějšího násilí.

Když jsem se s ostatními vrátil z cesty k severokorejské hranici, rozhodli jsme se, že naše úsilí na podporu Severní Koreje se musí ještě zvýšit. Dospěli jsme k závěru, že Hlas mučedníků bude sledovat především tato tři kritéria: Za prvé, musíme dát našim spoluvěřícím v Severní Koreji vědět, že nejsou zapomenuti. Za druhé se musíme postarat, aby se evangelium v této zemi i nadále šířilo. A za třetí, musíme o tamní situaci povědět světu.

Your Excellency,

We are very appalled by what is happening in your country. Genocide of the own nation committed by ruling elites of North Korea is already known abroad, even though the gruesome details will be revealed to the world only after the people in your country reach freedom.

We can assure you that we are praying for our Christian brothers and sisters and other unjustly imprisoned and tortured by hunger to their painful death and that will continue to do so in the future.

We ask you to inform your government that its barbarities are known to the world and that justice is not an empty word.

Place, date (Místo, Datum)

Signature (Podpis)

Jsmo velmi znepokojeni tím, co se děje ve Vaší zemi. Genocida vlastního národa vládními elitami Severní Koreje je již v zahraničí známou záležitostí, i když hrůzné detaily se světu dozví, až se lid ve Vaší vlasti dočká svobody. Můžeme Vás ujistit, že se modlíme a budeme modlit za naše křesťanské bratry a sestry i ostatní nespravedlivě vězněné a až k bolestné smrti týrané hladem. Žádáme Vás, abyste informoval Vaši vládu, že se o jejich zvěrstvech ve světě ví a že spravedlnost není prázdným pojmem.

Americká pobočka Hlasu mučedníků nyní odstartovala nový podpůrný program, který jsme nazvali „Světlo Severní Koreji“. Prostředky z tohoto fondu budou využity výše naznačeným způsobem. Během uplynulého desetiletí si Bůh zřetelně povolával jak čínské, tak americké Korejce, aby pomohli svému vlastnímu ujařmenému lidu. A my, jako spolupracovníci Království, se

k nim chceme připojit. Bůh nepotřebuje světská média ani vládní intervence, aby do Severní Koreje proniklo poselství o kříži. K tomu potřebuje nás. (Česká pobočka Hlasu mučedníků zaslala na podpůrný projekt pro Severní Koreu částku 3000 USD.)

Steven Lear, Hlas mučedníků, USA, září 2005

Egypt

V moci islamistů

Křesťanka Theresa Ghattass Kamalová je od 3. ledna 2006 držena únosci, kteří se ji násilím snaží přivést k islámu. Její příběh není bohužel v Egyptě ojedinělý.

Theresa se v Káhiře připravovala na povolání sekretářky. Osudná se jí stala návštěva rodné vesnice vzdálené asi 80 km severozápadně od hlavního města Káhiry. Domů se však již nevrátila. Po uplynutí předepsaných tří dnů nahlásil její bratr zmizení

sestry na úradech. Ale nic se nedělo. Teprve po protestech asi 150 koptů před policejní stanicí, které se opakovaly po tři dny, následovalo 17. ledna drsné prohlášení: Theresa se dobrovolně obrátila na islám. Nechce své čtyři sourozence už více vidět (oba rodiče jsou mrtví). Ještě týž den se obrátil její bratr Sa'eed na policii. Hrubě mu vynadali a vyhodili jej z policejní stanice. Týden se čtyři sourozenci nedověděli nic o místě jejího pobytu.

Teprve 24. ledna se Therese podařilo zavolat tetě a sdělit jí, že ji muži drží násilím

a chtějí přinutit k islámu. Doposud odolávala. Telefonát byl v příkrém rozporu se sdělením policie, že Theresa přestoupila dobrovolně na islám. Bratr se ale nevzdával a za pomoci právníka a policie zjistil, že při konverzi na islám musí být přítomen jak oficiální islámský zástupce, tak rovněž duchovní původního vyznání, tedy koptský farář. Ani jedna z těchto podmínek nebyla splněna.

Bratr se nevzdával. Zjistil, že sestra telefonovala tetě z vesnice El-Saff. Následovalo riskantní hledání ve vesnici asi 50 km jižně od Káhiry. Až 23. března se konečně podařilo zjistit, kde Theresa je. Byla držena v domě Mostafy Mahmooda Aliho v odlehle pouštní oblasti El-Ga'ar. Sa'edd byl konsterován, když přišel do sestřina obydlí. Mladá žena byla obstoupena Mostafovými

příbuznými. Byla oblečena jako muslimka a koukaly jí jen oči. Bratr se zoufale pokoušel o rozhovor se sestrou. Ta otevřela ústa jen jednou, aby bratrovi třesoucím hlasem sdělila, že je nyní muslimka a považuje islám za správnou cestu životem. Bezmocný bratr mohl sestře říct, že při ní budou stát, jestliže bude potřebovat pomoc. Pak byl vykázan z domu. Theresa je dodnes majetkem Mostafy.

Další křesťanky uneseny

Příběh Theresy Kamalové není v Egyptě ojedinělý. Již jsme o nich informovali dříve. Všichni příbuzní unesených se marně obracejí na policii. Všechna snažení ztroskotala.

Úřední šikany křesťanů

Právě popsaná pasivita policie při vyjasňování únosů mladých žen je dalším příkladem diskriminace egyptských křesťanů. Přitom tvoří křesťané 10 % obyvatelstva. Masakry, kterých se dopustili na křesťanech extrémisté, policie vyšetřovala pomalu, pokud vůbec. Islámští viníci stejně zůstanou obvykle nepotrestáni. V této souvislosti připomínáme přepadení v hornoegyptské vesnici El-Kosheh v roce 2000, které stálo život 20 koptů a útoky na bohoslužby letos 14. dubna v Alexandrii. Jeden starší byl zabít a několik dalších těžce zraněno. Získání povolení na stavbu nebo jen opravu kostela je jen zřídka úspěšné. Koptové jsou znevýhodňováni také při vzdělávání, hledání ubytování, hledání pracovních míst, nejsou bráni do armády a tak dále. *(Je až zarážející, jak jsou osudy pronásledovaných křesťanů podobné s příběhy pronásledovaných v naší vlasti v době komunismu – pozn. F. K.)*

Theresa Ghattass Kamalová (C.D.)

ROZŠÍŘUJ A PŮJČUJ!

Krátké zprávy k zamyšlení a modlitbě

Je přece lépe, abyste trpěli za dobré jednání, bude-li to snad vůle Boží, než za zlé činy. 1. list Petrův 3,17

Evropa

Začátkem května pochodovalo vídeňskými ulicemi asi 3000 křesťanů pocházejících ze zemí Blízkého východu k sídlu úřadu OSN, kde předali protestní notu požadující ukončení diskriminace křesťanů a násilí proti nim. Příčinou bylo napadání křesťanů islamisty v Egyptě. Protestního pochodu se účastnili i muslimové.

Islám/křesťanství

Bratr Ondřej, zakladatel misijního a pomocného díla „Open doors“ (Otevřené dveře) ke styku s muslimy řekl: „Výměna názorů s islámem není možná diskusí nebo kázáním. Musíme muslimům životy dokázat, jak umí Kristus změnit člověka!“

Španělsko – historie

Před sedmdesáti lety vypukla ve Španělsku občanská válka. Tento tříletý krvavý konflikt vedl k téměř 40 let trvající diktatuře generála Franca. Zapomíná se, že během občanské války bylo levicovými extrémisty zabito a umučeno 12 biskupů, 283 řádových sester, 2365 mnichů a 4184 kněží.

Ázerbajdžán

V této převážně muslimské zemi byl zneuctěn až ze středověku pocházející arménský hřbitov s více jak 10000 kříži vytesanými z kamene ve městě Jugha. Za pachatele jsou považováni islámští extrémisté. Jugha leží v jižním Nachičevanu, příhraničí Arménie, kvůli kterému se válčilo v letech 1988 až 1994.

Bangladěš

Bombové útoky islamistů v této převážně muslimské zemi sledují zavedení islámského práva šaría. Evangelium ještě může být hlášáno. Od roku 2001, kdy muslim Abdul (pseudonym) založil hnutí „Následovníci Ježíše“, se obrátily ke křesťanství desetitisíce muslimů.

Indonésie

CSI – Přistěhovalectvím muslimů z ostatních částí země je islamizován původně křesťanský poloostrov Západní Papua. Nově přichozí tvoří již téměř polovinu obyvatelstva a výstavba mešit je urychlována.

JAKARTA, 2. května 2006 (*Compass Direct*) – Radikální muslimové v severní části Jakarty a v provinciích Západní Jáva a Tangerang v polovině dubna donutili zástupce tří společenství ukončit pořádání bohoslužeb, neboť křesťanská shromáždění podle jejich názoru obtěžují místní muslimy. 17. dubna skupina 150 osob násilím přinutila pastora Yoshua Sugiharta ukončit setkávání členů jeho společenství „Žářící křesťanský sbor“ (Shining Christian Church) v Západním Semperu v severní části Jakarty. V provincii Západní Jáva policisté vyzvali představitele katolického společenství sv. Kláry v distriktu Severní Bekasi, aby zrušili bohoslužbu naplánovanou na Velký pátek (14. dubna), neboť zástupci místních muslimských skupin vyhrožovali narušením jejího průběhu. Při dalším incidentu zástup, čítající přibližně 500 muslimů, donutil ukončit bohoslužby také členy katolického společenství v Ciledugu, kteří se scházeli v obytném domě ve čtvrti Regensi Bintaro Ciledug v provincii Tangerang.

DUBLIN, 12. května 2006 (*Compass Direct*) – Indonéská policie ve středu 10. května oznámila, že se sedm podezřelých islámských teroristů přiznalo ke stětí tří

indonéských školaček v distriktu Poso na indonéském ostrově Sulawesi v říjnu 2005. Pět mužů bylo zadrženo 5. května v oblasti Tolitoli v provincii Centrální Sulawesi. List Jakarta Post zveřejnil jejich jména – Apriyantonu známý také jako Irwan, Arman alias Haris, Asrudin, Nano a Abdul Muis. „Dva ze zatčených mužů se přímo podíleli na vraždách,“ sdělil novinářům mluvčí policie, brigádní generál Anton Bachrul Alam. „Další byl zadržen v souvislosti s nalezenou municí (u sebe), dva byli označeni za spoluviníky při páchání trestného činu.“ Jména zbývajících dvou podezřelých dosud nebyla zveřejněna. Patnáctiletá Theresia Morangke, sedmnáctiletá Alfita Poliwo a patnáctiletá Yarni Sambue byly státy časně ráno 29. října 2005 po cestě do křesťanské školy v distriktu Poso. Čtvrtá dívka, patnáctiletá Noviana Malewa, utrpěla při útoku vážná zranění v obličeji a na krku, ale přežila.

Indie

NOVÉ DILLÍ, 9. května 2006 (*Compass Direct*) – Představitelé pandžábské policie v pátek 5. května ujistili členy domácího společenství v distriktu Bhatinda, které napadli hinduističtí extrémisté v průběhu velikonoční bohoslužby, že jim pomohou vyjednat s útočníky dosažení „kompromisu“. Sukh Pal Singh, člen organizace Vishwa Hindu Parishad (VHP neboli Světová hinduistická rada) 16. dubna vedl petici útočníků, kteří narušili průběh bohoslužby nezávislého křesťanského společenství „Dům modlitby“. Extrémisté rovněž členy společenství varovali před pořádáním dalších shromáždění v budoucnu. Pastor Francis (používá jen toto jedno jméno) situaci komentoval: „Zpočátku postávali před mým domem a varovali křesťany přicházející na shromáždění, aby nechodili dovnitř. Později se dostali na terasu, začali křičet a požadovali, abychom modlitební setkání okamžitě ukončili.“

NOVÉ DILLÍ, 15. května 2006 (*Compass Direct*) – Hinduističtí extrémisté včera vyplnili budovu nezávislého křesťanského spo-

lečenství v osadě Gauri Nadi, přibližně 12 kilometrů od Džabalpuru ve svazovém státě Madhjadpraděš ve střední části země. Útočníci zbili pětatřicetiletého Dinanatha Tiwariho a hrubě se obořili na pastora Munnu Kujura. Vyhrožovali, že pastorovi zohyzdí obličej kyselinou a podniknou pumový útok na jeho budovu, pokud nepřestane obracet hinduisty ke křesťanství. Policisté zatkli pastora Kujura na základě obvinění z nelegálních konverzí (které sám odmítá) podle madhjadpraděšského Zákona o svobodě náboženského vyznání. Postup, při kterém extrémisté nejprve napadnou společenství a poté křesťany obviní z „nelegálních konverzí“ ve snaze dosáhnout jejich zatčení, se pomalu stává běžným jevem, uvedl v rozhovoru pro agenturu Compass místní zdroj.

NOVÉ DILLÍ, 16. května 2006 (*Compass Direct*) – Křesťané unavení z neustálých státem podporovaných útoků v nejrůznějších podobách vyjádřili své zklamání poté, co členové americké Komise pro mezinárodní náboženskou svobodu nenavrhli Indii k zařazení na seznam „zemí zvláštního zájmu“ (Countries of Particular Concern, CPC) pro rok 2006. Komise doporučila ministerstvu zahraničí Spojených států Indii do seznamu CPC nepřidávat, přestože „obavy o dodržování svobody náboženského vyznání v Indii přetrvávají a existují signály, že k útokům na křesťanská společenství a jednotlivce dochází stále – v některých oblastech ve znepokojivě značném rozsahu – aniž by byli pachatelé stíháni.“ Členové komise poznamenali, že ve svazovém státě Rádžasthán, vedeném stranou Bharatiya Janata Party, dochází k závažným útokům na jednotlivé křesťany i křesťanské instituce, které mají na svědomí členové extrémistických skupin hájících hinduistický nacionalismus. Dr. John Dayal, generální tajemník Celoidické křesťanské rady, prohlásil: „Nadešel čas, abychom si my všichni, v Indii i v zahraničí, plně uvědomili rozsah katastrofy, kterou radikální sekce Sangh Parivar (skupina hinduistických extrémistických organizací) poškozují federální charakter Indie.“

NOVÉ DILLÍ, 12. června 2006 (Compass Direct) – Ve čtvrtek 8. června bylo v lese v distriktu Nizamabad ve svazovém státě Ándhrapradéš nalezeno tělo Prema Kumara, sedmašedesátiletého kazatele z Jihoindické církve (Church of South India). Ve čtvrtek brzy ráno přišel za Kumarem mladý muž s požadavkem, aby kazatel ještě ten den uspořádal modlitební shromáždění v Rampur Thanda. Přestože měl Kumar určitě podezření, mladíkovi vyhověl. Na místě schůzky jej očekávala skupina neznámých lidí. Kumar zavolal svému synovi a požádal ho, aby mu často telefonoval zpátky. Kumarův mobilní telefon se odmlčel přibližně v jedenáct hodin dopoledne. Místní policisté vyloučili náboženský motiv vraždy a za nejpravděpodobnější příčinu označili vyřizování osobních účtů. Kumarův syn však prohlásil,

že jeho otec neměl žádné nepřátele a silně podezírá hinduistické extrémisty. V Ándhrapradéši vládne Kongresová strana, funkci ministerského předsedy zastává křesťan Dr. Y. S. Rajasekhara Reddy. Situace ve svazovém státě zůstává velmi napjatá a hinduističtí extrémisté obviňují Reddyho z toho, že poskytuje křesťanským misionářům volné pole působnosti.

Súdán

CSI – Agenti súdánské vlády vypálili tržnici ve městě Gogrial. Podobné sabotáže jsou hlášeny i z dalších jihosúdánských měst. Ohrožují hospodářskou obnovu země, která ještě nedávno trpěla genocidou a zotročováním.

Poděkování dárcům

Srdečně děkujeme všem, kteří přispěli na účet CSI ze svých účtů v dubnu a květnu 2006:

Zbyněk Cesak, Jiřina Magnusková, Růžena Lidáková, Ing. Petr Wanderburg, Ing. Tomáš Koňářik, Marcel Turičik, MUDr. Olga Tělu-pilová, Miroslav Machovský, Václav Schneider, Žaneta Župková, Renata Ocelková, Jan Majek, Ing. Pavel Chalupník, JUDr. Jiří Fleischer, Eugenie Miškovská, Marie Radiková, Zdenka Boráková, Ludmila Běhanová, Jan Blahuta, Svatojanská kolej, Hana Grygarčíková, Ludvík Petrásek, Jana Sobková, Olga Michalová, Ludmila Martinková, Mgr. Marcela Němečková, Jaroslav Záleský, MUDr. Vojtěch Kolin, Erika Plutinská, Irena Muhlová, Ivo Křížka, MUDr. Anna Velková, Monika Zechovská, Jana Eyerová, Václav Pikeš, Vladimír Kamas, Marie Utíkalová, Ondřej Novák, Jana Světlá, Michal Boubin, Jan Malý, Vladimír Letocha, Marie Zatloukalová, Jan Benda, Hana Borková, I.+J. Černých, Václav Schneider, Mgr. Zdeněk Dubský, PhDr. Jana Mančalová, Pavel Dratnal, Mariana Felnerová, Ing. Borek Tichý, Mgr. Bohumil Poláček,

Jolana Oravcová, Miroslav Haban, Marie Kasíková, Ing. Daniel Žingor, AS Zlín, Ivona Vlčínská, P. Josef Hádek, Jana Konečná, Margit Dvořáčková, JUDr. Jiří Fleischer, Renata Ocelková, Sylva Potůčková, František Vajda, Eugenie Miškovská, Marie Radiková, Zdenka Chalupská, Zdenka Boráková, Svatojanská kolej, Jan Blahuta, Ondřej Novák, Jana Světlá, Marie Utíkalová, Jaroslav Záleský, Ivo Křížka, Irena Muhlová, Jana Eyerová, Antonín Kracmar, Monika Zechovská, Jiří Vlnař, Jan Malý, MUDr. Anna Velková, Urszula Konečná, Věra Pekařová, Martin Kolar, Bultasovi, Vladimír Kamas, Jan Mokřý, řk. farnost Třebořov, Marie Zatloukalová, Jan Benda, Hana Borková, I.+J. Černí, Tomáš Bayer, PhDr. Jana Mančalová, Ing. Borek Tichý, Mgr. Bohumil Poláček, Jolana Oravcová, Mariana Felnerová, Lydie Davidková, Dana Smyčková, Zdeněk Dubský, P. Josef Šich, Anděla Švecová, AS Zlín, Anna Hieková, Štefania Ježíková, Ing. Daniel Žingor, František Stejskal, Kašpaříkovi, Josef Večeřa, Magdalena Knorková, Ludmila Veselá, Lesy ČR, Zdeněk Kupka, Marie Dvořá-

ková, Ing. Vladimír Fajmon, Ing. Jiří Sebera, Ivan Ditrich, Dr. Pavel Princ.

Děkujeme také všem, kteří přispěli dary poštovními poukázkami nebo jinak:

Růžena Bartošová, Václav Hejč, Marie Kotková, Rostislav Domes, Pavel Bouchal, Drahomír Budinská, Dr. Alois Beránek, Růžena Bravencová, Marie Horáková, Marie Šouláková, Anna Klímková, Anežka Šimberová, Irena Zlámalíková, Marie Balíková, Jaromír Konečný, Petr Utíkal, Julie Výmolová, J.+H. Vítovi, Cecilie Hovadíková, Miloslava Herynková, Bedřich Provazník, Václav Provod, Vladimír Benák, A.+B. Julinovi, Anděla Kolářová, Štefan Poor, Jaroslav Štefka, Ladislav Zábranský, Hana Baumruková, Milada Pazourková, Vlasta Skramušská, Pavel Řičan, Marie Beránková, Jana Hamingerová, Tomáš Pačinek, Marie Orlíková, Hana Samková, Marta Hessová, Růžena Melasová, Josef Bílek, Anežka Kovaříková, Zdenka Bílková, Marie Appeltová, Roman Macura, Vojtěch Hána Věra Spisarová, Radka Zvončáková, Farní charita (Jiráskova 565 ?), Tamara Mužíková, Hana Kadeřábková, P. Vladimír Born, Sestry Navštívení Panny Marie, Milan Gajdoš, Tomáš Prokop, Marie Vašinová, Jarmila Domesová, Stanislava Šlosarová, Závalovi, Jiří Pala, P. Karel Exner, Helena Minářová, Dr. Bernarda Dvořáková, Emilie Štikarová, Jarmila Dubná, PhDr. Vojtěch Cekota, Anna Nováková, Jan Kabatek, Ludmila Čekovská, Anna Tomková, Marie Vágnerová, Zdeněk Jun, Jiřina Horáková, Sestry sv. Kříže, Gertruda Malchárková, Hana Zbranková, Josef Jíra, Karel Voleník, Věra Písaříková, Juraj Brošniak, Ing. Cyril Brázda, Bělohradských, Marie Gajdová, Marie Machynková, Anděla Jargusová, Drahomíra Chalupová, Matylda Kučarová, Jan Pernický, Drahoslav Hradil, Ladislav Zapletal, Ing. Adolf Rázek, Josef Pecen, Aloisie Baštová, Jana Tichá, Ludmila Čuprová, Jan Tomek, Eliška Zapletalová, Marie Slavičková, Květuše Čermáková, Zdena Troblova, Jiřina Svejkalová, Růžena Horáčková, Petr Vázler, Marie Kmochová,

Jakub Šťastný, Josef Čubík, Marie Dvořáčková, Jana Mikulíková, Zdenka Cingálková, Pavel Řičan, Helena Harasimová, Jiřina Pospíšilová, Jindřich Čaletka, Jaroslava Mikulášková, František Šimek, Marta Lupínková, Marta Vojáčková, Václav Grym, Vladimír Kašpárek, Marie Konečná, Anna Lindovská, Jiřina Konarovská, Květoslava Šimonová, P. Pavel Zíbal, Marie Hamerníková, Jana Halbychová, Vojtěch Jarkovský, Anna Ondrůjová, Bohumír Karásek, Běla Holečková, Jan Jůn, Jarmila Zindulková, Libuše Kampasová, Irena Schwarzová, JUDr. Zdenka Richterová, M. Kadlecová, František Moudrý, Eva Procházková, Bohumila Ministrová, Jan Klement, Anežka Drábečková, Oldřiška Vojáčková, Vlasta Hálová, Věra Frydrychová, Drahomíra Voláková, Salesiáni Litomyšl, Ludmila Mazurová, Emilie Koudelková, Václav Šenk, Drahomíra Špaltová, Karla Müllerová, Jana Marková, Genowefa Galusová, Marie Pokorná, Josef Stoklásek, Marta Čechová, Marie Jelínková, Růžena Stránská, Vlasta Vaněčková, Vlasta Skramušská, Milada Pazourková, Vítězslav Kostrhoun, Irena Zlámalíková, Jaroslav Januška, F.+K. Poláškoví, Hana Baumruková, Anežka Kovaříková, Jiřina Mrkvová, Jan Sedláček, Marie Dopitová, Helena Mindáková, Mgr. Josef Vlček, Stanislav Vaněk, Olga Říhová, Anežka Singerová, Zdenka Kunzová, Věra Brabencová, L.+F. Paďourovi, Marie Urbánková, Josef Kratěna, Marie Peterková, Anna Andělová, Růžena Fujáková, Dušan Kubec, Smrčkoví, Kateřina (695801-neznáme ani příjmení ani adresu pro zaslání potvr. pro fin.ú.), Helena Brabencová, Marta Hessová, Tomáš Prokop, Olga Bušáková, Hedvika Burková, Karel Sněrina, Anežka Nováková, Hana Janovská, Jana Hamingerová, Alena Marková, Anna Maixnerová, Jiřina Horáková, Libor Mačát, RNDr. Lubor Žák, František Brůna, Miloslava Protivová, Julie Příkrylová.

Děkujeme také všem, kteří nechtějí být jmenováni nebo jejichž jména čtecí zařízení nerozeznalo (27).

Prosba

Dárci a příznivci, kteří posílají svůj peněžní dar poprvé, ať laskavě oznámí v dopise nebo na korespondenčním lístku svou adresu a své rodné číslo, které je třeba psát do rubriky V-symbol. Opakovaně nám toto oznamovat není třeba. Vedení CSI děkuje za porozumění.

Křesťanská mezinárodní solidarita (CSI) je dobrovolné neziskové sdružení lidí, kteří chtějí nenásilným způsobem diplomatickými prostředky pomáhat hájit právo na vyznání tak, jak je to vyhlášeno ve Všeobecné deklaraci lidských práv OSN, zvláště ve Článku 18.

Potřebné spojení na Křesťanskou mezinárodní solidaritu:

František Kopečný
U Tenisu 27
750 02 Přerov

Tel: 581 203 438
e-mail: csi@csi-cr.cz
Internet: www.csi-cr.cz

Bankovní spojení:

ČSOB Československá obchodní banka
č.ú. 0278125043 / 0300

Úkoly CSI mohou být:

- modlitba za pronásledované křesťany
- psaní protestních dopisů patřičným politikům a úřadům
- sbírání podpisů ve prospěch pronásledovaných
- psát dopisy vězňům a jejich rodinám
- podle možnosti poskytovat hmotnou podporu jednotlivým případům
- působit na vládu a politiky, aby se Česká republika na mezinárodním poli zastávala pronásledovaných křesťanů
- přinášet zprávy v médiích o pronásledovaných křesťanech a o činnosti CSI
- organizovat prosebné společné modlitby
- finanční podpora

Přetisk textů tohoto zpravodaje je možný s udáním pramene. Vydává Křesťanská mezinárodní solidarita (CSI) jako zpravodaj pro vnitřní potřebu.

Za redakci a úpravu zpravodaje zodpovídají Ing. František Kopečný a Petr Matyáš.

MK ČR E 12619

Tisk EURO-PRINT Přerov s.r.o.

Podávání novinových zásilek povoleno Dohodou o podávání poštovních zásilek OBCHODNÍ PSA-Ní č. 708 03/2002 ze dne 13. 12. 2001.